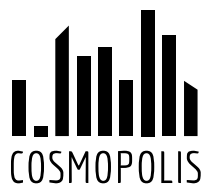

Farma s vůní jehličky

Laurie Gilmorová

Laurie Gilmorová

*Farma
s vůní jehličí*

Přeložila Michaela Melišíková

First published by HarperCollins *Publishers* Ltd.
under the title THE CHRISTMAS TREE FARM
Copyright © Laurie Gilmore 2024

Translation © Grada Publishing a. s. 2025,
translated under licence from HarperCollins *Publishers* Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Michaela Melišíková, 2025
Cover illustration © Michael Michajlov, 2025; © Depositphotos/Seamartini

ISBN 978-80-271-5690-0

*Pro všechny, kteří si někdy přáli,
aby vánoční filmy od Hallmarku byly o něco vášnivější.
Tento příběh by vám přání mohl splnit.*

PRVNÍ KAPITOLA

Kira Northová Vánoce nenáviděla. Což bylo nešťastné vzhledem k tomu, že se teprve nedávno stala hrdou majitelkou farmy na vánoční stromky v městečku, které bylo až zpropadeně roztomilé a jehož obyvatelům jaksi nedocházelo, že ji mají nechat na pokoji.

Když zavírala dveře za svým posledním návštěvníkem, zklamaně si povzdechla. Nějaký týpek jménem George jí přinesl ochutnávku vánočních sušenek z místní pekárny a vizitku spolu s dalšími několika nápady, jak by své podnikání mohli navzájem obohatit. Jen za tento víkend to byl už třetí člověk.

Včera se u ní zastavila místostarostka Mindy Walshová. Jménem městské rady jí předala leták s pozvánkou na tradiční rozsvícení vánočního stroměčku, k němuž dojde následující týden. Jako by Kira takových pozvánek neviděla půl milionu, kdykoli do města zajela na nákup. A zrovna dnes ráno se u ní objevila rodinka s dětmi, všichni ve stejných svetrech s vánočními motivy, aby se zeptala, jestli si smí pokácet stromek. Odmítla je a předstírala, že ty slzy v dětských očích nevidí.

Bylo toho na ni trochu moc. Sesunula se na podlahu, se zády opřenými o dveře, a roztrhala červeno-zelený celofánový obal, v němž byly sušenky zabaleny. Vybrala si jednu se Santa Clausem a ukousla mu hlavu. K jejímu vzteku byla naprosto vynikající, samý muškátový oříšek a skořice. Ztraceně.

Zatímco si ukusovala jedno sousto za druhým, cítila, jak jí táhne na záda. Dveře byly úplně ledové. Podlaha jakbysmet. V celém tom starém mizerném domě, do něhož se před třemi měsíci nastěhovala, totálně mrzlo. S tichým zaduněním si opřela hlavu o dveře a snažila se sama sobě namluvit, že je všechno v pořádku. Ano, tak je to správně. Prostě si přiobleče ještě jeden svetr, i když už měla na sobě dva. Navleče si teplejší ponožky. Určitě není jediná, kdo doma občas nosí čepici, no ne?

Starobylý radiátor vedle dveří poraženecky zakňučel.

Fajn. Je načase vstávat. Vstávat a pustit se zase do práce, protože ten „malebný domeček“, který koupila, aniž si ho na vlastní oči prohlédla, byla ve skutečnosti zchátralá barabizna se zcela nefunkčním vytápěním, zatímco „akry překrásné zemědělské půdy“ představovaly sice oblíbenou, ovšem rozpadající se farmu s vánočními stromky. Přestože Kira přísahala, že ji znovu nezprovozní, teď jí nic jiného nezbyvalo, protože musela něco vydělat a tuhle ruinu opravit. Koupí farmy se totiž vydala ze všech svých úspor.

Pokud chtěla tuto zimu přežít a nedopustit, aby ji tu místní laskaví zvědavci našli zmrzlou na kost, potřebovala ten dům dát aspoň trochu do pořádku. A to kvapem. Byla totiž neděle po Dni díkůvzdání, a soudě podle té rodiny, kterou svým dnešním odmítnutím tak zdrtila, lidé se už nemohli dočkat, až se pustí do vánoční výzdoby.

Cestou kolem pohovky popadla deku a odšourala se pro svůj notebook, který nechala na starém dřevěném stole po předchozích majitelích. Ti po sobě vlastně zanechali spoustu harampádí. Nacházela dokonce nějaké jejich neotevřené dopisy, zastrčené na nejrůznějších místech, ale s jejich čtením se nemínila namáhat. Ten stůl se jí však líbil. Hodil se k celkovému stylu farmy.

Otevřela notebook. Stále žádná wifi. Od výpadku proudu, k němuž došlo minulý týden, prakticky nefungovala.

Zatraceně.

Jak má zaměstnat lidi, vytvořit webové stránky, *a ještě navíc* tohle místo nějak prezentovat na sociálních sítích, když je bez internetu a na signál mobilu se takřka nedá spolehnout? A to všechno má stihnout asi tak do dvou dnů? Klesla na nejbližší židli a snažila se nerozplakat. Slzy by jí ostatně nejspíš zamrzly na tváři, takže je zatlačila zpátky a snažila se nemyslet na to, jak žalostně teď musí vypadat, zabalená do odrbané prošívané deky, ve svých mnoha vrstvách oblečení a s nosem zrudlým od rýmy a pláče.

Mělo to celé probíhat úplně jinak.

Především tu neměla být sama. Měla tu s ní být její sestra. Její druhá polovička. Polovička, která je mnohem schopnější, rozumnější a vyrovnanější. Její dvojče a nejlepší přítelkyně už od narození. Chloe by si tohle místo nikdy nekoupila jen tak z rozmaru. Chloe by nikdy nekývla na smlouvu dřív, než by si místo prohlédla a důkladně prověřila. Chloe by kladla otázky typu: proč chceš žít na farmě v Nové Anglii, přestože o farmaření nemáš ani šajnu, neumíš pěstovat kytky ani vařit? Otázky, na které Kira neměla chuť odpovídat.

Protože celý tenhle plán nebyl ani tak rozmar, jako spíš poslední

pokus o nový začátek. Toužila uprchnout co nejdál od starého života, svého starého já. Nešlo o rozmar, spíš jen o radikální změnu představy o tom, kým se chce stát.

Ale Chloe ji opustila. Utekla a *vdala se*. A přestěhovala se do *Dánska*. Do Dánska! Proč zrovna tam, proboha? A co si má člověk počít, když si jeho spřízněná duše, jeho druhá polovička, najde jinou druhou polovičku?

No... zřejmě sjíždět sociální sítě a hltat příspěvky o farmaření, pak se rozhodnout, že tohle v pohodě zmákně, využít úspory ze svěrenského fondu na koupi farmy a v podstatě si zničit život. Dobře, možná tenhle konkrétní plán tak trochu *byl* z rozmaru...

A tak skončila tady. Nešťastná a osamělá. A fakt totálně promrzlá.

Kira si hřbetem ruky otřela tváře. Tohle je přece směšné. Bude muset něco podniknout, jinak se z té představy, jak tam v posteli umrzne, stane realita. Strčila si do pusy další perníček, popadla telefon, omotala si deku těsněji kolem těla a zamířila k zadním dveřím. Vklouzla do svých nových bot a vyšla ven. Možná bude venku tepleji než uvnitř. Slunce, jakkoli na konci listopadu svítilo slabě, určitě pomůže.

Pokud to tu má přežít, bude si muset zvyknout na ty severské zimy. Dokonce ani ještě nesněžilo, a už teď se cítila šíleně nepřípravená. Teplota v Georgii moc často neklesla pod deset stupňů, a už vůbec ne uprostřed odpoledne. Tady dnes musel být aspoň jeden pod nulou.

Byla v háji.

Žádné slzy. Teď ne. Ne, to si nechá na později, až si vleze do postele a zachumlá se pod peřinu. Tady, na čerstvém vzduchu,

by na ni zničehonic mohl vyskočit jako čertík z krabičky další zvědavý obyvatel městečka Dream Harbor s dalšími radostnými novinkami.

Vzala do ruky telefon a začala bloudit stromořadím rozkládajícím se hned za jejím malým dvorkem. Jistě, kdyby popošla dostatečně daleko, nějaký signál se tam najde. Mohla by pravděpodobně zajít do města a pracovat z knihovny nebo z té kavárny, kterou zjevně všichni milují, ale to by vyžadovalo pobyt na veřejnosti, na což se ve svém současném stavu blížícím se emocionálnímu zhroucení necítila. Takže... bude se toulat po polích ve svém flanelovém pyžamu, starých potrhaných svetrech a péřové přikrývce.

Stromky se před ní táhly v úhledných řadách, ty nejmenší jí nesahaly ani po pas a ty největší ji přerůstaly zhruba o hlavu. Stromky naštěstí rostly samy od sebe, i když se o ně už léta nikdo nestaral. Možná by snesly mírné prořezání, ale celkově to vypadalo na dobrou úrodu. Zato se stodolou byl problém, ta se totiž mohla co nevidět zřítit, a dům vyžadoval značné množství práce.

V první řadě však bude muset něco vydělat.

A aby mohla vydělávat, musí najmout zaměstnance a pořádně se do toho svého podnikání obout. O něčem takovém přitom Kira nikdy předtím neuvažovala.

Neměla čas se tím teď ale zabývat. Cestu jí totiž zkrížil nějaký černý obr, jehož následovali dva menší tvorové.

Kira vyjekla.

Psi se rozštěkali.

Muž, který šel za nimi, se zastavil.

„Elizabeth, k noze,“ nařídil psovi přísným a drsným hlasem. Největší pes ho radostně poslechl. „Hodná holka.“ Pohladil fenu po hlavě.

„Odie, Pudgy, k noze,“ snažil se přivolat i druhé dva psy, stejně příkrým tónem, ale na to bylo pozdě. Kira už si dřepala, aby ty dva malé chlupáče, kteří se jí motali u nohou, mohla pohladit.

„Vy jste ale zlatíčka,“ rozplývala se. „Malí andílci.“ Nejmenší ze psů, něco jako westík s bílou srstí, která mu trčela jako bodlinky, jí strčil do dlaně studený čumáček a vzrušeně zafuněl. Ten druhý, respektive fena – na psí léta nejméně stoletá stařenka – s vyplazeným jazykem trpělivě čekala, až ji podrbe mezi ušima.

„Takoví hodní pejsci, tak miloucí,“ pokračovala Kira v mazlení a drbání, šťastná z toho, že má na pozemku tak vzácné hosty, že skoro zapomněla na jejich pána. Všimla si ho, až když se nad ní tyčil.

„Ehm, omlouvám se,“ ozval se. „Neuvědomil jsem si... Myslel jsem, že je to tu opuštěné. Jinak bych měl psy na vodítku.“

„Nic se neděje,“ odvětila Kira, stále příkrčená u čtyřnohých mazlíčků. Pozornost teď zaměřila na Elizabeth, jíž se nelíbilo, že se jí nikdo nevěnuje. „No teda, podívejme, jaká jsi kráska,“ pochválila fenu a zdálo se, že té se rozzářily oči. Kira se na ni usmála, poprvé po několika dnech. Bylo to příjemné.

Konečně se postavila a podívala se na muže, který pejsky na její farmu přivedl. Úsměv jí z tváře hned zmizel. Hleděl na ni se směsicí zmatku a nechápavosti.

V tu chvíli si Kira uvědomila, že má mastné vlasy, zarudlé oči a módní doplněk v podobě peřiny místo kabátu. Ach jo. Tenhle den, tohle město, tihle lidé! Byli všude!

„No... víte, vlastně mi tahle farma patří,“ řekla a napřímila se. „Takže jste vnikl na cizí pozemek.“

Elizabeth zakňučela a Kira ji znovu podrbala mezi ušima. „Ty ne, zlatíčko. Nemohlas to vědět.“

„Abych byl upřímný, taky jsem to nevěděl,“ uculoval se muž.

„Jak je to možné? Všichni v tomhle městě plném zvědavců o tom vědí.“

Pokrčil rameny. „Já v tomhle zvědavém městě nebydlím.“

Kira se zamračila. „Tak co tu děláte?“

„Jsem tu na návštěvě.“

Jeho tón se jí nelíbil. Ani jeho tvář. Byla příliš... příliš... pohledná. Ale takovým tím protivně konvenčním způsobem. Příliš mnoho symetrie. Příliš mnoho dokonalých tmavých vlasů. Bylo to rozčilující. A naprosto nezajímavé.

Prostě až moc kladás.

„No, ať už jste na návštěvě u kohokoli, měl vám to říct. Tenhle pozemek teď patří mně, takže si tudy nemůžete jen tak chodit na túry nebo bůhvíco.“

Mužův protivně dokonalý úsměv se rozšířil. „*Túry nebo bůhvíco?*“

„Já nevím! Proč máte na sobě tu vestu? Vypadá to jako oblečení na túru.“

Shlédl ke své huňaté vestě a tmavým džínům, k nimž si obul turistické boty. Pak pohledem přešel Kiřin ohoz.

„Zato vy jste zabalená do peřiny,“ poznamenal.

„Ano.“

„A smějete se mojí vestě?“

„Ano.“ Zkřížila ruce na prsou. Ne že by to tedy bylo vidět,

protože je měla zastrčené pod dekou, ale i tak. Tvářila se vzdorovitě. Určitě mu to muselo dojít. Tenhle chlap se jí nelíbil a ten jeho škádlivý úsměv už vůbec ne. A ty jeho světlé oči s tmavými řasami. Jako fakt? Tuctovější už by být nemohl?

Kira si zásadně vybírala muže, kteří by mohli mít na čele klidně vytetováno „nejsem ideál“. Zato tenhle týpek vypadal jako model chlapa, kterého vám matka nejen schválí, ale ještě ho pozve na svátky domů, aby u stromečku mohli společně ve vánočních pyžamech popíjet horkou čokoládu. Velmi nežádoucí. Naprosto nepřitažlivý ve všech ohledech, vážně.

Možná až na to, jak pěkně se mu pod těmi džínami rýsovala stehna.

Nic takového však nepřipadalo v úvahu.

„Tak já se ještě jednou omlouvám za nedorozumění. My už půjdeme.“

Aha, jasně. Chystal se vzít psy s sebou. Zatraceně. Ona psy *miluje*. Podívala se na tři rozkošné němé tváře před sebou a mohla by odpřisáhnout, že ví, co si myslí.

„Klidně si tady tu procházku dokončete,“ vyhrkla a nevšímala si toho, jak mu tmavé obočí překvapeně vystřelilo nahoru. „Chci říct, už jste tady a ti psi potřebují pohyb. O to bych je nikdy nemohla připravit.“

„Chápu to tak, že máte ráda psy?“

„Jsou ve všech ohledech lepší než lidé.“

Jeho tichý a hluboký smích jí to tedy vůbec neulehčoval.

„Souhlasím.“

Stroze přikývla a očekávala, že si půjde po svých, ale stále na ni zíral, jako by řešil nějakou hádanku.

„Co je?“ vyhrkla.

„Já jen... Jste v pohodě?“

Jestli je v pohodě?! Jak se opovažuje?! Jak se opovažuje předpokládat, že není v pořádku, jen proto, že se potuluje venku zachumlaná do peřiny a mává telefonem ve vzduchu, jako by si myslela, že nějakým kouzlem začne fungovat?

Rukou si uhladila příkrývku, jako by se jednalo o večerní róbu. „Jsem v pořádku, děkuju za optání.“

Mezi jeho protivně dokonalým obočím se vytvořila malá starostlivá vráska a Kira měla chuť po něm něco hodit a zjistit, jestli se trefí.

„No, víte... chodíte tu s telefonem nad hlavou. Napadlo mě, že s tím třeba máte problémy. Pracuju s technikou, tak jsem si říkal...“

Nějaký ajťák? To jí ještě chybělo! Vždycky dej na své první instinkty, připomněla si. A její první instinkty byly správné. Nepotřebovala žádné Silicon Valley a takové to jejich *pojďme si vyrazit na túru, vždyť nám patří celý svět*. Nepotřebovala žádného dvojníka Clarka Kenta, aby ji zachraňoval. Dneska ne, kamaráde!

„Ne, díky, Elone. Zvládám to v pohodě.“

„Elone?“ Teď se zatvářil velmi uraženě. Hm... *to* na ni trochu zapůsobilo. „Heleďte, jenom jsem se snažil pomoci.“

„Nikdo se vás o to neprosil.“

Zvedl ruce. „Omlouvám se. Máte pravdu. Já... ehm... my už vás nebudeme rušit.“

„Děkuju,“ odsekla a ani se mu nepodívala do tváře. Jeho ublížený výraz by jí trochu zkazil potěšení. Místo toho se ještě jednou příkrčila, aby se rozloučila se svými novými přáteli.

„Ahoj, zlatíčka. Užijte si procházku.“ Pohládila je tolikrát, kolikrát se dalo, a než se znovu postavila, záhadný muž už zády k ní krácel stromořadím a zapískal na své psy, aby ho koukali následovat.

A ti ho bohužel poslechli.